ՌՈԼԱՆԴՆ ԱՄԵՆ ԻՆՉ ԿԲՈՒԺԻ

ԲԱՅՑ ՀՆԱՐԱՎՈՐ Է՝ ՈՉ ՀԱՅԱՍՏԱՆՈՒՄ

Մեր օրերում հրաշքներն ու հրաշագործներն ասես կորցրել են երբեմնի խորհրդավորությունն ու սարսռեցուցիչ ներգործությունը. շատ ենք լսում ու կարդում տարօրինակ զանազան երեւույթների, գերբնական հատկանիշներով օժտված մարդկանց մասին, հաճախ ենք լսում այս կամ այն վայրում հայտնված մարգարեների, գուշակների ու այլմոլորակայինների մասին: Եվ եթե առաջ զարմանքից երկար ժամանակ ուշքի չէինք գա, հիմա շատ հանգիստ սկսում ենք բացատրություններ փնտրել, զուգահեռներ անցկացնել ու նմանություններ անել:

Ահա այսպիսի նոր մի առիթ Հայաստանում. տասնմեկ տարեկան Ռոլանդ Ցականյանի հայտնությունը: Ռոլանդը ազգությամբ ասորի է, ծնողներին չի հիշում, բաժանվել են, ... [illegible] ... Բնույթ ... Ռոլանդը, ... Ամերիկա ... Այսօր Աբովյանի բնակիչներին ամենաշատը հետաքրքրում է, թե ինչ կարողություններով է օժտված Ռոլանդը եւ ե՞րբ, ինչպե՞ս է իր մեջ այդ ունակությունները հայտնաբերել: Ամենայն դեպս, ամեն ինչ հեքիաթի է նման, մի անգամ, երբ նա դեռ 8-րդ դասարանում էր... Բայց սկսենք սկզբից:

– Պապիս մեջքը շատ-շատ ցավում էր: Մի անգամ, երբ ցավը նորից բռնել էր, ինձ խնդրեց կանգնել մեջքին ու ցավող մասը տրորել: Որոշ ժամանակ անց մեջքին այրոցք զգաց, ու ես ցած իջա: Ոտնահետքերս երկու մեծ կապտուկների ձեւով դաջվել էին պապիս մեջքին: Այդ օրվանից նա սկսեց իրեն լավ զգալ, ու ցավերն այլեւս չկրկնվեցին: Պապս հայտնաբերեց, որ ինձնից ջերմության ուժեղ արտահոսք է զգում, որից իր ինքնազգացողությունը լավանում է: Նա ժամանակին միկրոինֆարկտ էր տարել: Մի օր, երբ գնաց հերթական ստուգման, պարզվեց, որ ինֆարկտի հետքերը եւս լրիվ վերացել են:

– Իսկ դու ինքդ քո մեջ որեւէ անսովոր բան զգո՞ւմ էիր:

– Ես դա զգացի պապիս մահից հետո, երբ զարմանալի, շատ անսովոր մի երազ տեսա: Գիշերվա մոտ ժամը երեքին նարնջագույն մի լույս է բռնկվում աչքերիս առաջ, ու ես արթնանում եմ: Զգում եմ, որ աչքերս փակ են, զգում եմ, որ պառկած եմ անկողնում, բայց միաժամանակ տեսնում եմ սենյակը, մերոնց՝ հանգիստ քնած, ասես կողքից տեսնում եմ նաեւ ինքս ինձ. ահա միջանցքով անցա, դուրս եկա տնից: Հետո մեր շենքից ոչ այնքան հեռու, «Նորք» կինոթատրոնի հետեւի մասում գտնվող ձորի մոտ հայտնվեցի, հենց նրա պռնկին (այն ժամանակ մենք Երեւանում, Նորքի զանգվածում էինք ապրում): Ու անմիջապես մեծ, նարնջագույն լույսով բռնկված մի գունդ հայտնվեց ձորի վրա, որից դուրս եկավ ու ինձ ընդառաջ եկավ Հիսուսի կերպարանքով մի մարդ: Նա բռնեց երկու ձեռքս ու ասաց, որ ինքը ինձ մարդկանց օգնելու, բուժելու համար է ստեղծել եւ ահա մեծ կենսադաշտ է հաղորդում ինձ, որպեսզի կարողանամ դա իրականացնել: Հետո հարցրեց՝ որեւէ խնդրանք չունե՞մ արդյոք: Ես այդ ժամանակ 8-րդ դասարանում էի: Մեր գրականության դասը «Պատերազմ եւ խաղաղություն» էր, որն ինձ այնպես էլ չէր հաջողվել կարդալ: Եվ առանց երկար մտածելու ես նրան խնդրեցի այնպես անել, որ գրականության դասին պատասխանել չլինեմ: Նա խոստացավ, որ ամեն ինչ լավ կլինի: Զգացի՝ ինչպես նորից մեր տանը հայտնվեցի: Միայն հիշում եմ, երբ տուն մտա, սաստիկ ծարավ էի, ուզեցի ջուր խմել, բայց դա չէի հասցրել, ձեռքս բաժակին կպցնել, այն շուռ եկավ: Այդպես կես քուն-կես արթուն նորից անկողին մտա ու քնեցի անմիջապես:

– Բայց, ի վերջո, դա երա՞զ էր, թե՞ իրականություն:

– Չգիտեմ: Չեմ կարող հաստատ ասել: Բայց տեսեք, թե հետո ինչ եղավ, եւ երեւի ինքներդ որեւէ եզրակացության կգաք: Առավոտյան արթնացա, նախաճաշեցի ու պատրաստվում էի դասի գնալ, տեսնեմ՝ կոշիկներս ցեխի մեջ կորած: Այնինչ լավ հիշում էի, որ երեկոյան մաքրել եմ: Հագնվեցի ու դեպի ձորը շտապեցի. եթե իրոք այնտեղ եղել եմ, պիտի որ ոտնահետքերս մնացած լինեն, իսկ իմ ոտնահետքերը ուրիշների հետ խառնելն այնքան էլ հեշտ չէ, որովհետեւ 45 համարն եմ հագնում: Եվ ինչ. մեկ զույգ ոտնահետք հայտնաբերեցի հենց ձորապռնկին՝ իմ ոտնահետքերը: Մնացած տարածության վրա, ուր իրոք առատ ցեխ էր, ոչ մի ոտնահետք չկար:

Գրականության ժամին էլ այնպես վերլուծեցի վեպը, որ դասատուն շռայլ գովեստներով միանգամից երեք «5» նշանակեց: Գրատախտակի մոտ աչքիս առաջ միայն ինձ տեսանելի մի թերթ հայտնվեց, որից պարզապես կարդում էի «Պատերազմ եւ խաղաղության» վերլուծությունը, ամբողջական մեջբերումներ անում:

Այդ օրվանից հայտնաբերեցի, որ իմ մարմինը մագնիսական հատկություն է ձեռք բերել. որոշ առարկաներ ու իրերի կողքով անցնելիս դրանք շարժվում էին կամ պարզապես ցած ընկնում (ի ապացույց Ռոլանդը ուղղահայաց դիրքով պահած ձեռնափին մոտեցրեց բաժակը, եւ այն նրա ձեռքին կպավ, ինչպես մետաղը մագնիսին): Երբեմն այնպիսի էներգիա, ջերմություն էի զգում իմ մեջ, [illegible] ու հարեւաններին զարմանք պատճառելով ստիպված էի կարճաթեւ վերնաշապիկով ու ամառային կարճ շալվարով դուրս գալ տնից, երկար քայլել ու շարժվել՝ նորմալ վիճակի գալու համար:

– Իսկ բուժիչ կարողությունները ե՞րբ եւ ինչպե՞ս դրսեւորվեցին:

– Փողոցում կամ տրանսպորտում որոշ տարածության վրա մարդկանց հետ առնչվելիս, ինձնից անկախ սկսեցի զգալ, որ նրանցից շատերը տառապում են այս կամ այն հիվանդությամբ. քիչ էր մնում մոտենայի ու հարցնեի, ասենք, ձեր լյարդը ձեզ չի՞ անհանգստացնում, կամ՝ լեղապարկում ծակոցներ չե՞ք զգում: Ես նրանց օգնելու պահանջ էի զգում: Առաջին մարդը, ում օգնեցի, մեր հարեւանուհին էր, որը քթային «զոբ» ուներ: Հիվանդությունը արդեն այն փուլում էր, որ բժիշկները չէին համարձակվում վիրահատել: Ես կարողացա հասնել այն բանին, որ ուռուցքը աստիճանաբար իջավ, եւ այն ի վերջո շատ հաջող վիրահատեցին: Հաջորդ հիվանդը արդեն տասն ամիս շաքարախտով էր տառապում: Առաջին իսկ սեանսից հետո շաքարը բավականին իջել էր: Իսկ 30 րոպեանոց եւս երկու սեանսից հետո լիովին բուժվեց: Առաջին այս հաջողություններից հետո ինձ սկսեցին արդեն նոր մարդիկ դիմել, ու սկսեցի ինձ վստահ ու կարող զգալ: Մեկը բուժվեց հոդացավից, մյուսը՝ ծակոցներից, երրորդի կարճատեսությունն անցավ: Արդեն շատերին կարող եմ թվել, որոնք 1-3 սեանսի ընթացքում ազատվել են իրենց հիվանդություններից:

– Ռոլանդ, իսկ ինչպե՞ս ես կարողանում ախտորոշում կատարել, ու ինչի՞ շնորհիվ, ի՞նչ ձեւով է ընթանում բուժումը:

– Սկզբում հիվանդությունները զգում էի, կարելի է ասել, իմ ողջ էությամբ, կարծես ամբողջ օրգանիզմով: Բայց հետո Ջունա Դավիթաշվիլին զգուշացրեց, որ դա ախտորոշման վտանգավոր ձեւ է. այդպես տվյալ մարդու հիվանդությունները կարող էին ինձ փոխանցվել: Նա սովորեցրեց հիվանդությունները հայտնաբերել ձեռքով, հատկապես մատների միջոցով: Ընդ որում, մատներից յուրաքանչյուրն ասես «մասնագիտացված» է որոշակի հիվանդությունների գծով. օրինակ, գլխացավերի դեպքում բութ մատս է ազդակ ստանում, բարձր ճնշման դեպքում՝ ցուցամատս...

Իսկ բուժումը հիմնականում է ներգիայի փոխանցման միջոցով է կատարվում, ես որոշակիորեն, ողջ էությամբ զգում եմ՝ ինչպես է իմ էներգիան հիվանդին փոխանցվում, ձգտում եմ այն հիվանդ օրգանների վրա կենտրոնացնել:

– Ասացիր՝ հանդիպել ես հանրահայտ Ջունային...

– Ինձ քեռիս տարավ նրա մոտ: Պարզվեց, որ մենք նույնիսկ հեռավոր ազգականներ ենք: Ջունան ստուգեց իմ հնարավորությունները եւ ասաց, որ ես հզոր կենսադաշտ ունեմ՝ 33X33 տրամաչափով: Այդպես հազվադեպ է պատահում: Նա նշեց նաեւ, որ իմ մեջ միաժամանակ ե՛ւ էլեկտրական, ե՛ւ մագնիսական հատկանիշներ կան: Ինձ ընդունեցին նրա ղեկավարած այլընտրանքային բժշկության ակադեմիան: Սովորաբար այնտեղ ուսումը տեւում է մեկ տարի: Բայց Ջունան ասաց, որ առաջին փուլը ես արդեն ինքնուրույն անցել եմ եւ չորս ամիսն էլ բավական է անհրաժեշտ գիտելիքները, բուժման տեխնիկան յուրացնելու համար: Չորս ամիս անց ինձ ակադեմիայի դիպլոմ տվեցին: Այսինքն, ես հիմա ե՛ւ բուժման, ե՛ւ ուսուցման իրավունք ունեմ:

– Իսկ հատկապես ի՞նչ սովորեցիր ակադեմիայում:

– Ամենակարեւորն ինձ համար այն էր, որ Ջունան սովորեցրեց ճիշտ եւ խնայողաբար կիրառել էներգիան: Առաջ ես ուզում էի միանգամից բուժել տվյալ հիվանդին, առավելագույն արդյունքի հասնել եւ այդպես, պարզվում է, զուր էներգիա էի վատնում: Հիմա 15 րոպեանոց սեանսներ եմ անցկացնում եւ հետեւելով բուժման ընթացքին՝ դրանց հաճախականությունն ավելացնում կամ կրճատում եմ: Ասեմ, որ բուժման ընթացքը շատ բանով կախված է այն բանից՝ հավատո՞ւմ է, արդյոք, հիվանդն ինձ: Ճիշտն ասած, նկատել եմ, որ կարեւոր է նաեւ, թե որքանով է այդ մարդն ինձ դուր գալիս:

– Ռոլանդ, ինչպե՞ս ես պատկերացնում քո հետագա կյանքը, ի՞նչ ծրագրեր ունես:

– Ճիշտն ասած, Աբովյանի գլխավոր բժիշկ Բունիաթյանն ինձ առաջարկեց պայմաններ ստեղծել բժշկական գործունեությամբ զբաղվելու համար, եւ ես ինքս էլ դա կուզենայի: Սակայն ստիպված հրաժարվեցի, որովհետեւ, ինչպես արդեն իմացաք, պատրաստվում ենք մշտական բնակության տեղափոխվել ԱՄՆ: Շուտով մեկնելու ենք Մոսկվա ու մինչեւ մեկնելը ժամանակավորապես այնտեղ պիտի ապրենք:

Ձյան խաղաղություն անհանգիստ մեր կյանքում

Գուցե այս ամենի մի մա՞սն է միայն համապատասխանում իրականությանը: Կասկածել, իհարկե, կարելի է, բայց անտարբեր մնալ (թեկուզեւ հրաշքների մեր ժամանակներում) դժվար է նաեւ աններելի: Բանզի, կարծում ենք, անհրաժեշտ է ստուգել, ուսումնասիրել պատանի Ռոլանդի հնարավորությունները, բուժման նրա արդյունավետությունը եւ, դրական արդյունքների դեպքում, հնարավոր ամեն ինչ անել նրան Հայաստանում պահելու, նրա զարմանահրաշ կարողությունները դրա կարիքը զգացող բազմահազար մարդկանց ի սպաս դնելու համար: Զրույցը Ռոլանդի մոտ բուժված մի քանի մարդկանց հետ այդպիսի հույսեր լիովին ներշնչում են:

ԼԵՎՈՆ ԲԲՈՒՅԱՆ